

מסורת הש"ס

- (א) גיטין מז. (ע"ש),
(ב) לעיל עד: (ע"ש),
(ג) נש (ע"ש), ד) ב"ק ק"א.
קדושין י. דף מה. יבמות
ק"ח: (ס) ויבמות ע"ס,
(ו) כבודות מהל' (ז) שם מהל',
(ח) (מנחות מב. ע"ש),
(ט) (פסחים לז: יומא מ.
זכחים ס: מנחות נב.
כבודות מהל' (י) ס"א טלדו,
(כ) (י"שע"ס טו.) (ז) מרגום
של סטוריס,

תורה אור השלם

1. ולא הכוונ בני ישראל
בי נשבעו להם נשיא
העדה בני אלהי ישראל
וילנו כל העדה על
הנשיאים: יהושע ט יח
2. יונה בחגי השלע
בסתר המדרגה הראני
את מראיך השמעני
את קולך בי קולך ערב
ומראיך נאחז:
שיר השירים ב יד
3. וקצין יאמר איש
ואיש ילד בה וזהו
יבונה עליה:
תהלים פו ה

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והוא
לה לאחשוי אשכנזייתיו
א לא משום דהודר
גרים (גיטין מז.). ימים
שנים רבים שלשה
גבי זכר דשנין כשי
כשליה נדה (שם). ערה
כתיב בהו. ערה עשרה.
דכתיב גבי מרגלים (במדבר
יד) לעדה הכעה, ילאו
יחשע וכל (שם). אדם
רצח שמתבזה אשתו
בב"ד. לומר איט מקפיד
כך. הלן צריך קרית
הכס מן ללקלס (שם).
טב למיתב טן דר
מלמיתב ארמלו. משל
הוא שהנשים אומרות על
בעל כל דהו, שהוא טוב
לשבת עס שני גופים משבת
אלמנה (מדרשין מא) טן דר,
גנופים שנים, בעל ואשתו,
ואפילו איט לה אלס
לזנות בעלמא (שדשין ז.
ובע"ז יבמות ק"ח) כלומר
אשה בעל דהו יחל לא
(ב"ק ק"א). דשומשמא
גברא. בעל גון כנמלה,
כורסיה בר רחאתא רמי
לה. מחוקק עממה נשואה
ועומת כסאה אלס חסות
חיות הארץ (יבמות ק"ח).
דנפסא גברא. אומר
מאוסה, מנפן למר (שם).
ושם: דנפסא. דקלסא
גברא. מנפן סתול משפחה
(שם). והמזוהם. מפרת
(בבבדות מא). מומין
אלו. האומות כבסו, בין
קבועין בין ערביין. כל זמן
שזן גר, פסולי באדם.
כסין לעבודה (שם מא).

המדיר פרק שביעי כתובות

עה.

עין משפט
נר מצוה

מג א וטו"ש י"ד סי'
רכס סעי' כ"א:
מג ב מ"י פ"ז מהל'
אשתו ה' ז' סמג
עשין מח טו"ש ע"ה סי'
לט סעי' ד:
מג ג מ"י פ"ז מהל'
בית המקדש ה"י:
י' סמג לארין פס:
מה ד מ"י פ"ו שם הל'
א:
מו ה מ"י פ"ו שם הל'
י:
מז ז ח י ב מ"י פ"ז
מהל' אשתו הל' ז'
סמג עשין מח טו"ש ע'
ה"י סי' לט סעי' ד:
מח ל מ"י פ"ה שם הל'
ד סמג שם טו"ש ע'
שם סי' ק"ח סעיף ח:

לעזי רש"י

וורוא"ה (וירוא"ה).
יכלת.
איגרא"ה. חומץ.
פינדרור"א (פינדרור"א).
סדק (של צלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. וכו'.
בבבדות נופרש להו. תנא
הוסיפו עליהן זיעה ושומא
וריה הפה חניא שומא
קטנה שיש בה שיער ה"ז
מום גדולה ואין בה שיער
ה"ז מום קטנה אין זה מום
אזיהו גדולה פ"י רשב"ג
עד כאמר האטילקי (א)
אזיהו הא מילתא מגברא
רבא שמענא ליה ומוגו
שילא (שומא בלב) נשכה
לכלב ונעשה מקומו צלקת
ה"ז מום חני ביראה
בין דדי אשה טפח
סבר ר"א בריה דרבא
למיר דר"א למיר טפח
למעליהו פ"י שהוא גוי
לאשה. א"ל גבי מומין
חניא וכמה חני גוי אמר
אביי ג' אצבעות תניא ר"ג
אומר כל אשה שדדיה
גסים משל חברתה ה"ז
מום וכמה א"ר מיישא
בר בריה דרבי' למשיה
דריב"ל טפח: מתני' היו
בה מומין ועודה בבית
אביה האב צריך להביא
ראיה שמשתארה היו
בה מומין הללו ונסתחפה
שדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד
שלא תתארה היו בה מומין
הללו ויהי מקחו מקח
טעות דברי ר"מ. וחכ"א
בר"א במומין שבסתר

(א) לכאורה צ"ע דהשמיט לא
למארין דעומדת על
פסחתה היו מום ואפילו
קטנה ואפי' אין בה שיער
וכן העיר בב"י ממנין ל"ט על
ה"ה"ף ז"ל שהשמיט ואולי
לדא זכר וזה גבירתם ז"ל.

א"י הכי סיפא דקתני אב"ה הוא שהלך בו'. דשלמא אי טעמא
משום דלזין אדם רוצה שמתבזה אשתו צ"ד צבעל לא שייך
זילתא לזין שרגיל ללכת צ"ד כל שעה לזכרו: כאן בועיה
עוברת. שכול להעבירה ע"י רחילת מים דאחתי לא ידע דאפשר
לעבד צקיוהא דחמרל דההיא לא
פסלה כזהנים שהעבודה לפי שעה
הוא אפשר שמרחילה ועוברת ואין
לפרש עוברת שעשויה להתרפאות
דהיינו נוקי מתני' צשאינה עוברת הא
צין קבועין צין עוברין קתני ועי"ל
דזיעה עוברת שעשויה להתרפאות
ואפילו לא העבירה כשר לעבודה
ללא חקיה כולי האי ומוזהם היו
דווקא זיעה שאינה עוברת והא
דקתני צין קבועין צין עוברין לכל
מומין דקתני הסס קאי וה"פ צין
קבועין ששניין צזותה משנה צין
עוברין ששניין שם כגון ט' חסות:
וחכמים אומרים בר"א במומין
שבסתר בו'. נראה
לרצינו יחזק דר"מ לא פליג אמומין
שגגלי דמדה דלזין יכול לטעון
דראה וניפייס הוא כדאמר סממא
דהש"ס צגמרל ועוד דלי פליג
אמומין שגגליי אס כן משכמת לה
סימפון צעצדים צמומין שגגלי
לר' מאיר ולא פליג אלס ציש מרחן:
אלל

תנא וכולן מזנות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הוסיפו
עליהן זיעה ושומא וריח הפה והני ככהני לא פסלי והתנן ה"ז מום
והמוזהם ותנן מומין אלו בין קבועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
בר' חנינא לא קשיא כאן בועיה עוברת כאן בועיה שאינה עוברת רב אשי
אמר זיעה אמוזהם קא רמית ה"התם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא
ומריח הפה נמי אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה אבל גבי אשה
לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שער הכא והכא פסלה אי
דלא אית בה שער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קטנה
היא הכא והכא לא פסלה דתניא ישומא שיש בה שער ה"ז מום אין בה שער
גדולה ה"ז מום קטנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"ג יעד כאמר
האיטילקי א"ר יוסי בר' חנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמיע לי ומוגו ר' שילא ה"נשכה
כלב ונעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא קול עבה באשה ה"ז מום
שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאווה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעליותא א"ל
רב אשי ג' מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
אומר כ"ל אשה שדדיה גסים משל חברותיה ה"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומי איכא כי האי
גווגא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיית ערביא אחת שהפשילה דדיה
לאחוריה והניקה את בנה וזלציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יבונה
עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הנולד בה ואחד
המצפה לראותה אמר אביי אחד מיניהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מיניהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן בבבליא טפשיא:
מתני' היו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמשתארה היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל הבעל
צריך להביא ראיה שעד שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ וחכמים אומרים במה דברים אמורים במומין שבסתר
אבל

זה ואחד המנפה ללאותה יקרא מצניה ויצילוהו אללה: והוא יבונה
להיות עליון מנפיה. וחד מיניהו. מצני ארץ ישראל: עדיף. פקדים ומרפיים: מתני' האז צריך
לפניה ראי. אס בלא למצוה כמזה מן האירוסין מזה שממלא לקחתה: ונכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא בלא להצילה בלא כמזה
על מומין שבה: הבעל צריך להביא ראיה. עדים. וכולה מפרש צגמרל לקמן ע"כ: צמה דברים אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
אין